

Ngày Nay Đòi Mình

TXn

Chiều nay đã là chiều thứ năm rồi, mình vừa xong hai ngày cày trả nợ thế gian của tuần lễ. Mau ghê, thế là lại có năm ngày nghỉ xả hơi. Thật vậy, từ hơn ba năm lấy hưu đến nay, thời khoá biểu đi làm kiếm tiền chỉ vồn vện hai ngày một tuần, thật là thoải mái, thành thơi, chẳng phải chạy đôn chạy đáo, chẳng phải chạy show hàng tuần như ông MC NNN. Đã thế, công việc lại không khó nhọc vì hơn 35 năm ngồi văn phòng trong cũng một cabinet, việc làm đã quá quen nên trôi chảy dễ dàng như làm một ly Chivas 30 ans d'âge vậy. Không lo lắng, không trách nhiệm, không âu lo, sung sướng thế còn đòi hỏi gì hơn. Già rồi, đủ sống thoải mái là được, nhiều tiền có mang lại hạnh phúc hơn đâu? Thân tâm an lạc, vật chất vừa đủ, con cái trưởng thành, cháu nội, cháu ngoại đùm đê, ngoài cái quan trọng là sức khỏe, còn gì cần thiết nữa?

Ấy vậy mà chẳng hiểu tại sao lại có những kẻ già đầu mà còn đi mua chuyện như cái ông Thành phải gió trong truyện "Việt Kiều" của Nguyễn Ngọc Ngạn. Nghĩ đi nghĩ lại, thật buồn cười cho cái ông này. Mê gái thì cũng trăm ngàn đường mê, mình đây ngày xưa ấy, thời sinh viên bay bướm lá lướt, cũng chả phải là thằng mê gái, tán gái như điên hay sao? Nhưng trên đời sao lại có kẻ đại gái và khờ khạo đến thế! Vợ được của nợ lại tưởng vợ được vàng. Già hơn sáu chục tuổi đầu mà còn đèo bồng, có cô Hương rồi còn tính tăng tịu với cái Liễu, để rồi đổ bể ra, mất cả hai. Đúng là "nghèo mà ham, già mà mê". Ngốc ơi là ngốc, đã bị cái Hương cho mọc hàng chục, hàng trăm cái sừng trên đầu mà vẫn còn mù quáng tin tưởng mặc dù con Dung con Liễu đã cho biết tường tận là những khi ông vắng mặt vì phải về Mỹ, Hương đã đem Tuấn về ăn nằm thường xuyên tại quán Cung Đàn của mình. Ôi giờ ơi, có tưởng tượng nổi không, tin đến nỗi để rớt cuộc, trở về Mỹ ly dị vợ (đó cũng là chuyện thường tình thôi) bán nhà bán cửa chia đôi rồi dâng hết một trăm hai chục ngàn Mỹ Kim cho gái giang hồ. Đại đến thế là cùng, giá là mình thì chỉ việc cầm tiền về, việc quái gì phải chuyển qua ngân hàng.

Mê thì cũng mê vừa phải thôi chứ, tình là tình còn tiền là tiền, sao lại lẫn lộn được? Nói tin, nhưng tin chi cái thứ bá vợ, ba láp, gập khấp nẻo đường xá chợ. Còn bảo là để chứng tỏ tình mình thì cũng vô lý nữa vì có ai mà tỏ tình bằng tiền bao giờ, có chẳng thì chỉ là những thằng kém cỏi mới phải lấy tiền ra dụ tình. Trên đời này, cái gì nắm trong tay là chắc ăn hơn cả, nhất là tiền bạc. Tiền đây là tiền mồ hôi nước mắt của mình chứ có phải của trên Trời rơi xuống đâu. Mà nói cho cùng, dẫu là tiền trên Trời rớt xuống thì lại càng phải giữ kỹ hơn bởi ông Trời thương mình mà cho, không có quyền hoang phí hay cúng cho gái làng chơi.

Buồn cười thật, buồn cười là ở chỗ cái thằng cha Thành này ngây thơ nghĩ rằng một cô gái trẻ bên nhà lại thành thật yêu một ông già bằng tuổi bố nó. Nhưng đừng tưởng là những loại người như cái ông Thành này chỉ có trong truyện của Ngọc Ngạn đâu, bởi từ ngày Việt Nam mở cửa cho mọi người về thì lớp trâu già mà thích gặm cỏ non chẳng thiếu gì vì ngay cả trâu trẻ còn ham cỏ non nữa là, nhất là loại cỏ non chân dài. Những năm sau 90 đến nay, tôi đã về Việt Nam hàng chục lần, và nhiều dịp đã gặp, thấy, hay nghe biết bao là chuyện, thăm nào có, đau thương có, tuyệt vọng có. Một điều chắc chắn là sự thật bỏ xa trí tưởng tượng của nhà văn, có lẽ bởi vì ông văn sĩ này chưa trực tiếp đối mặt các cảnh đó, tôi đoán như thế.

Cứ thử xét xem, trong bất cứ lãnh vực nào, ngày nay sự thật cũng vượt hẳn tiểu thuyết. Thí dụ điển hình là những vụ giết người, các vụ thảm sát, các vụ lường gạt, những vụ tham nhũng ... nổi tiếng khắp nơi. Xưa kia, đọc những tiểu thuyết mà Tây nó gọi là roman noir (tiểu thuyết đen), mình thấy ly kỳ, rùng rợn lắm, của Paul Kenny hay tác giả nào khác mà giờ này, vì tuổi già, mình quên mất rồi. Ngay cả những vụ án đầy uẩn khúc của Conan Doyle, với ông thám tử nổi tiếng Sherlock Holmes, đối với thực tại cũng chẳng nghĩa lý gì.

Những buổi rảnh rỗi, sau bữa cơm tối, tôi thường ngồi dựa trên canapé (ghế đệm dài) da, hai chân thẳng cẳng trên table basse (bàn chân thấp), phê cánh nhọn, theo dõi trên truyền hình, các reportages mổ xẻ các vụ án giết người xảy ra trên khắp thế giới. Phải nói là tôi đã được xem vài vụ rùng rợn và kỳ bí không thể tưởng tượng nổi. Chẳng hạn như vụ đã gây sôi nổi tháng 4 năm 2003 tại Pháp, cả gia đình Xavier Flactif, hai vợ chồng và ba con nhỏ từ bảy đến mười tuổi, bị tàn sát trong một cái chalet (nhà nghỉ mát trên núi) nằm ở Grand Bornand vùng Haute Savoie, xác thì lại tìm thấy bị thiêu trong một khu rừng. Ai có thể ngờ được kẻ sát nhân lại chính là một người hàng xóm. Mà lạ thay, anh này trước khi bị bắt đã tự nguyện mách nước và cộng tác với cảnh sát điều tra. Nhưng cái quái đản hơn nữa chính là nguyên nhân vụ giết người này: dù giàu óc tưởng tượng cũng không ai nghĩ là nó lại giản dị đến như vậy. Vâng, cái nguyên nhân nó giản dị như mình đi ăn một tô phở: vì hấn ganh ghét với sự thành công của ông chủ cái chalet kia và không chịu được cảnh giàu có và

hạnh phúc của gia đình Flactif diễn ra trước mắt hắn mỗi ngày nên hắn đã quyết định ra tay thủ tiêu gia đình Flactif để chiếm đoạt tài sản của họ. Ghê gớm thay cái lòng tham sân si của con người - mà Đức Phật đã dạy tôi. Nghĩ là Trời có mắt nên rốt cuộc cảnh sát tóm cổ được tên sát nhân David Hotyat.

Trở lại câu chuyện ông Thành, như nói trên đây, nhiều chuyện ngoài đời còn bi thảm hơn nhiều. Mình thấy cái cô Hương của ông Thành cũng còn tử tế chán. Có những trường hợp mua nhà cho gái còn đau đớn và tê tái ghê gớm hơn. Nói chung thì cái loại aventure (phiêu lưu mạo hiểm) như thế này thường kết thúc tức cười hơn là bi thảm. Thật ra thì chỉ những tay ngu ngơ dại gái như ông Thành mới đi đến kết cuộc thảm thương, gia đình ly tán, tán gia bại sản. Nếu ai cũng biết rằng "Đem tiền cho gái, bắc thang lên Trời hỏi có đòi được hay không" thì đâu đã có chuyện nói. Cảm nghĩ sơ sài của tôi là sao lại có thể có một anh chàng ở tuổi xế chiều, cả đời chưa bao giờ lâm vào cảnh lâm than thiếu thốn, nay đã gần thoát được mọi cái nợ trần gian để hưởng cái thanh thản của cuộc sống về già, lại còn bị con lợn lòng thúc đẩy để rồi ngu xuẩn đi đâm đầu vào một cái gông hay một cái gút thòng lọng như thế? Hỏi rằng có ai vừa mới ở tù mấy chục năm ra, lại muốn trở vào khám hay không? Những ai về kiếm chân dài để giải trí qua loa qua đường thì không nói làm gì, nhưng những kẻ về kiếm gái kiểu ông Thành thì là khôn hay dại đây?

Nói vậy không phải mình là một thằng khô khan, hết cảm giác hay thiếu điều kiện. Tôi ghét nhất là giả đạo đức - Tây nó gọi là hypocrite - nên thú thật là đã là một anh đàn ông thì khi thấy một người đàn bà hấp dẫn, đẹp và sexy, thì dù ở tuổi nào cũng ham muốn, trong lòng cũng thấy rạo rức, cũng thèm. Dĩ nhiên là tôi cũng không tránh khỏi tình trạng này. Tôi nghĩ ông nào mà phủ nhận điều này thì chắc chắn hoặc bị khiếm thị hay thuộc loại "cây hết nhựa" hay là "không tiền mua viên thuốc xanh". Bởi vì đã có cần thì phải thích câu cá, có súng trong tay phải muốn bắn và, cho dù không cảm ampli được thì cũng thích gảy đàn sơ sơ.

Tôi chỉ quan niệm là sông có khúc thì đời con người ta cũng phải có lúc. Tôi còn nhớ, dạo trước khi còn tuổi trẻ, khi chưa biết trách nhiệm là gì, thuở Sài Gòn còn đẹp, tôi cũng can trường tán gái vung vít, không biết mệt và cũng chẳng đoái hoài đến hậu quả. Nhưng thuở ấy là thuở xa xưa, nó đã qua đi... Đã lập gia đình, nay đã có con có cháu, và lại biến cố 75 đã dạy cho một bài học đau thương, dạy cho biết bổn phận và trách nhiệm, thì cũng đến lúc những chuyện lăng nhăng "mèo mả gà đồng" phải thôi, phải chấm dứt. Quan niệm của tôi chỉ giản dị vậy. Tuy nhiên theo tôi nghĩ, đúng thuyết nhà Phật đã dạy, nếu muốn thì chẳng ai cấm cản được mình, chỉ mình làm chủ được mình mà thôi.

Ngoài ra, như Tây nó nói "Tout excès est mauvais" – cái gì làm quá cũng có hại -, làm gì thì làm nhưng phải vừa phải thôi. Thích chơi thì cứ chơi (không phải tôi khuyến khích đâu đấy) nhưng nếu chơi có chừng, có mực thôi, không đi quá đà, làm quá lố thì cũng có thể châm chước, tạm gọi là không sao. Ai chả từng nghe vào những dịp Tết trước kia ở Sài Gòn, thời Việt Nam Cộng Hòa, cái anh bán khô cá thiêu tại chợ Bến Thành rao hàng "Xin quý bà con cô bác ghé vô nếm thử, ăn thiệt đã ngon mà ăn chơi còn ngon hơn!" Đến nay, càng nghĩ càng thấm thía cái câu chào hàng của anh bán khô cá thiêu này. Ôi sao nó đúng quá, ăn thiệt đã ngon, ăn chơi còn ngon hơn. Mình muốn thêm vào là "ăn vụng cũng ngon không kém". Có vợ đã hãnh diện, có vợ nhỏ lại sượng hơn, mà có thêm bồ còn bá chấy nữa.

Bởi thế tôi mới thăm nghĩ trong đầu, vì chẳng thằng đàn ông nào, nhất là lớp trẻ tuổi, mà không bị tenté (cám dỗ), bị ham muốn thúc đẩy. Lâu lâu, gặp dịp đi ra ngoài ăn phở, xin đừng quên là ăn phở phải trả tiền còn cơm nhà thì miễn phí. Đã thế thức ăn nhà làm bao giờ cũng vệ sinh hơn - thỉnh thoảng món cá kho dưa chua hay gà rôti ướp cà chua nhà làm cũng ngon ra phết, thua gì phở? Nhưng cái chính, cái chính mà tôi muốn nhấn mạnh là chớ quên rằng để khỏi bị rắc rối, lòi thối, như ông Thành, thì nhớ cứ ăn bánh trả tiền cho phở re như bò kéo xe.

Kết luận:

Nói vậy là nói với mọi người, chứ riêng tôi thì hơi cầu kỳ, vì đến tuổi già cái gì nó cũng khác thời còn trẻ. Dạo ấy, thời sinh viên ăn nhậu thường xuyên, thì cứ cơm no là đi tìm bò cưỡi. Bò nào cũng cưỡi, chẳng đòi hỏi, cứ thấy là a lê hấp. Nay già trở thành khó tính - nói như người xưa là gàn dở - nên không phải bạ bò nào cũng nhảy lên cưỡi được, phải có điều tạo cảm hứng. Bởi thế nên tôi nghĩ trong đầu là đã bắn thì bắn cho bồ: phải có bia đẹp, bia hấp dẫn.

Mà khổ nỗi tôi làm gì có đủ điều kiện chi đạ cho ngon? Hơn nữa phải có tí lãng mạn, tí ánh mắt tình tứ thì mới kích được cơn thèm, bò rùng hay bò lặc làm sao gây hứng? Như thế thì tìm đâu ra đối tượng? Chính vì bị bó tay nên mình tự cho cái quyền giảng luân lý tí xiú. Đành xin lỗi bạn đọc vậy.

Bút ký viết ngày 21 tháng 6, ngày đầu của mùa hè 2013
Minh Hậu TXn